

ת"פ 58507/02/17 - מדינת ישראל נגד י א - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

19 ספטמבר 2017

ת"פ 58507-02-17 מדינת ישראל נ' א

בפני כב' הסגנית נשיאה ד"ר נגה שמואל-מאייר

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח

נגד

י א - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד אלי ביטון - נוכח

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 23.02.2017 בשעה 00:00 או בסמוך לכך, תקף הנאשם את רעייתו (להלן: "**המתלוננת**"), בכך שהכה באזור עינה השמאלית באמצעות מרפקו, וגרם לה לחבלה בצבע אדום בעין שמאל. בעקבות אלה, המתלוננת החלה לצעוק, לבכות ולטפל בעצמה. עוד ובהמשך, המתלוננת ניגשה לסלון הדירה, ואז הנאשם החל לקלל אותה, ואילו היא סטרה בפניו. במעמד זה, נטלה המתלוננת טלפון נייד כדי להתקשר לבתה, אך הנאשם חטף אותו מידה.
כעבור כמה שעות, בשעה 08:40 או בסמוך לכך, הגיעה בתו של הנאשם (להלן: "**הבת**") לדירתם של בני הזוג. או אז, ניטש ויכוח בינה לבין הנאשם, שבמהלכו ניסה האחרון לתקוף אותה, בכך שהשליך לעברה בקבוק מים. כעבור כשעה נוספת, יצר הנאשם קשר עם חתנו, וביקש ממנו שידבר עם המשפחה.
הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, והורשע על יסוד הודאתו זו בעבירות של **תקיפה הגורמת חבלה ממש לבן זוג**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); ו**ניסיון תקיפה סתם**, לפי סעיפים 379 ו-25 לחוק העונשין.
2. הצדדים לא הגיעו להסכמות עונשיות, אך המאשימה לא התנגדה לכך שהנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו, תוך שהצהירה כי עמדתה בתיק זה היא למאסר בפועל.
3. תסקיר שירות המבחן שהתקבל נושא בעיקרו אופי חיובי, ובסופו המלצה להשית על הנאשם צו מבחן, מאסר מותנה והתחייבות. מטעמים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקיר האמור, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

4. באת כוח המאשימה פירטה את מעשיו של הנאשם, עמדה על חומרתם ועל הערכים המוגנים שנפגעו, הפנתה לפסיקה שונה ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר. לבסוף, מבלי להתעלם מהשיקולים לקולא ולנוכח עברו הפלילי של הנאשם ולאור העובדה שהלה טרם השלים את ההליך הטיפולי, עתרה המאשימה להשית עליו מאסר בפועל ברף הבינוני של מתחם העונש, מאסר מותנה, קנס והתחייבות.
5. מנגד, בא כוח הנאשם לא חלק על מתחם העונש ההולם אשר הוצג על ידי המאשימה, אך טען כי יש מקום לסטות ממנו לקולא, וזאת בשים לב, בין היתר, לקבלת האחריות על מעשיו והחרטה שאותה הביע הנאשם; העובדה כי עול פרנסת המשפחה מוטל על כתפיו; גילו; מצבו הבריאותי; השתתפותו בהליכים הטיפוליים; והמלצת שירות המבחן. לאור אלה, עתרה ההגנה לאמץ את ההמלצה העונשית של שירות המבחן, או לחילופין, לכל היותר, להשית על הנאשם צו של"צ.
6. ב"מילתו האחרונה" לבית המשפט, הנאשם מירר בבכי וניכר כי היה נרגש. הלה הביע צער ובושה על מעשיו וסיפר ארוכות אודות ההליך הטיפולי שאותו הוא עובר ועל היתרמותו מכך.
7. בסופם של הטיעונים לעונש, ביקשו המתלוננת ובתו של הנאשם לומר את דברן לבית המשפט. השתיים סיפרו אודות הנזק שנגרם למשפחתן, ובכלל זה לנאשם עצמו, עקב ביצוע העבירות. בפרט, המתלוננת מסרה כי המדובר באירוע חריג וחד פעמי והביעה את רצונה לשקם את היחסים עם הנאשם ולשוב ולהתגורר עימו.

דין והכרעה

8. הגם ששאלת מתחם העונש ההולם אינה נתונה במחלוקת בין הצדדים, מצאתי כי בכל זאת מן הראוי להידרש לעניין, ולו בקליפת האגוז. לגופם של דברים, מאחר שאין חולק על כך שכלל מעשיו של הנאשם מהווים "אירוע אחד", ובהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם את המעשים, ולאחר מכן אבחן אם יש מקום לסטות לקולא מהמתחם האמור או שמא יש לגזור את עונשו של הנאשם בתוך גדריו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

9. בהתאם לאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
10. **הערך החברתי המוגן** שנפגע כתוצאה ממעשיו של הנאשם, הינו שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים. עבירות של אלימות במשפחה מבוצעות בדרך כלל בחדרי חדרים רחוק מכול עין, ולא אחת נמנעים הקורבנות מלפנות לרשויות אכיפת

החוק, הן בשל תלות רגשית או כלכלית בעבריו והן בשל הרצון לשמור על שלמות התא המשפחתי, מה שמקשה על גילוי של עבירות אלו ועל העמדתם של העבריינים לדין. לאור אלה, לא בכדי רואה המחוקק בחומרה יתרה את עבירות האלימות שמבוצעות בתוך התא המשפחתי, ותעיד על כך העובדה שהוא מצא לקבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדן של עבירות התקיפה יוכפל בשעה שאלו מבוצעת כלפי בנות זוג (ראו והשוו: ע"פ 6758/07 פלוני נ' **מדינת ישראל**, (11.10.2007); ע"פ 669/12 יוסף עמיאל נ' **מדינת ישראל**, (19.04.2012)).

11. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופייה של האלימות שהופנתה כלפי המתלוננת, סבורתני כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** מצויה ברף הבינוני-נמוך.

12. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, נתתי דעתי לאופייה של האלימות אשר הופעלה על ידי הנאשם, עת הכה עם מרפקו בפניה של המתלוננת. לדידי, אלימות כגון זו מצויה במדרג חומרה שאיננו נמוך. כן נתתי דעתי לחבלה שנגרמה למתלוננת כתוצאה מתקיפה זו, ובעיקר בולטת בחומרתה העובדה שעסקינן בחבלה באזור הפנים, כך שמעבר לכאב הפיזי, אף בנקל ניתן לשער שהיא גרמה למתלוננת גם רגשות בושה ועגמת נפש. זאת ועוד, אף לא ניתן להתעלם מהנזק הפוטנציאלי אשר היה כרוך במעשיו של הנאשם, כאשר ברי כי מכה עם המרפק שמכוונת לאזור העין עלולה הייתה לגרום למתלוננת נזק חמור בהרבה מזה שנגרם בסופו של יום. לצד אלה, הבאתי בחשבון את העובדה כי ניסיון התקיפה של הנאשם את בתו, מצוי ברף חומרה שאיננו גבוה.

בנקודה זו מצאתי לציין, כי אמנם בתו של הנאשם אינה מהווה "בן משפחה" כמשמעותו בסעיף 382 לחוק העונשין (בשל כך אף לא יוחסה לאחרון הנסיבה המחמירה הקבועה בסעיף זה לצד העבירה של ניסיון תקיפה סתם). ועדיין, בית המשפט אינו יכול להתעלם מהעובדה שגם עבירה זו, בוצעה במסגרת התא המשפחתי. עוד ולחומרה, שקלתי את העובדה שלאחר שהנאשם הכה את המתלוננת, הוא אף חטף מידה את הטלפון הנייד שבאמצעותו היא ביקשה להתקשר לבתה.

בנוסף, בית המשפט נותן דעתו לכך שמעובדות כתב האישום עולה כי הנאשם תקף את המתלוננת מבלי שקדמה מצדה כל התגררות, ואילו את בתו הוא ניסה לתקוף אך בשל ויכוח שהתגלע ביניהם. מנגד ולקולא, שקלתי את העובדה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, תוך שנדמה כי אלו בוצעו מתוך התפרצות כעס ספונטנית.

13. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת הפסיקה מלמדת כי בדרך כלל מושתים על נאשמים שהורשעו בעבירה אחת של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג **עונשים הנעים בין מאסר מותנה לצד צו של"צ לבין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות**. מטבע הדברים, בעבירות ממין זה קיימות דרגות חומרה שונות, כאשר מתחמי הענישה בכל מקרה ומקרה מושפעים מהנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ובייחוד מאופייה של האלימות שהופעלה והחבלות שנגרמו כתוצאה הימנה. בדומה, גם העונשים שנגזרים משתנים בהתאם לנסיבות האישיות של כל נאשם, ומושפעים רבות מפרמטרים כגון הרשעות קודמות, הליכי טיפול ושיקום, קבלת אחריות והכאה על חטא, ועוד. כדוגמא למדיניות הענישה שלעיל, ראו: רע"פ 5860/15 פלונית נ' **מדינת ישראל**, (07.09.2015); עפ"ג (מחוזי באר שבע) 16530-04-16 **וחטוב נ' מדינת ישראל**, (29.05.2016); ת"פ (שלום בית שמש) 29585-06-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (13.07.2016); ת"פ (שלום אילת) 46656-08-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (11.07.2016); ת"פ (שלום רמלה) 27840-07-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (29.11.2015); ות"פ (שלום כפר סבא) 16279-01-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (16.06.2016). ויוער, בפסיקה שאוזכרה לעיל דובר בנאשמים אשר הורשעו בעבירה אחת בלבד של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג, בעוד שהנאשם שבפניי, בנוסף לעבירה זו, הורשע גם בעבירה של ניסיון תקיפה סתם.

כאן גם יצוין, כי עיינתי בפסיקה אליה הפנתה המאשימה (ההגנה בחרה שלא להפנות לפסיקה מטעמה), אולם העיון

כאמור נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות, וכאשר בכל מקרה ראוי לציין שנהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים לחומרה מהמנעד שהוצג לעיל. הדבר אך טבעי הוא, שכן כידוע, הענישה היא אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך הכותרות של העבירות גרידא וכל מקרה צריך להיבחן לגופו ובנסיבותיו (ראו והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)). כך למשל, ברי כי אין דין דחיפה הגורמת לאדמומיות כדין מכת אגרופ לכיוון הפנים שמביאה לחבלות מדממות; ולא יהיה דומה עונש של נאשם נעדר עבר פלילי שעבר הליכי שיקום לעונשו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד ושאינו מקבל אחריות על מעשיו.

14. כללם של דברים, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים המעוגנים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, כמפורט לעיל, ובייחוד בשים לב לאופייה של האלימות שהופעלה ונוכח העובדה שהנאשם הורשע בשתי עבירות שבוצעו נגד שתי מתלוננות שונות, מצאתי כי מתחם העונש ההולם המוסכם על הצדדים הינו סביר בנסיבות העניין, ועל כן הוא ינוע בין מאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

15. על פניו, תיקון 113 לחוק העונשין מורה אותנו כי לאחר שבית המשפט קבע מתחם עונש הולם, עליו לגזור את עונשו של הנאשם בגדריו. יחד עם זאת, סעיף 40ד(א) לחוק העונשין קובע כי מקום בו מצא בית המשפט שהנאשם השתקם או שקיים סיכוי של ממש שישתקם בעתיד, כי אז יהא הוא רשאי לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם ומן התם אל הכא, לאחר שעיינתי בתסקיר שירות המבחן, שמעתי את טיעוני הצדדים בעניין והתרשמתי באופן בלתי אמצעי מהנאשם, שוכנעתי יהיה זה מוצדק להשית עליו עונש החורג לקולא ממתחם הענישה אשר נקבע בעניינו, ואנמק.

16. בראש ובראשונה, נתתי דעתי להליך הטיפול שהנאשם החל את השתתפותו בו. כך, בתסקיר שהוגש בעניינו, נמסר כי הנאשם הביע נכונות להיעזר בקשר טיפולי עם שירות המבחן, ועל כן הוא הופנה למרכז למניעת אלימות במשפחה. במסגרת זו, הנאשם שולב בטיפול קבוצתי, שם הוא הקפיד להגיע לכל המפגשים, השתתף באופן פעיל בשיח הקבוצתי וביטא את מחשבותיו ורגשותיו.

אמנם הנאשם התקשה להתייחס במסגרת הטיפול לאלימות הפיזית שבה נקט וגורמי הטיפול התרשמו שהלה טרם השלים את תהליך השינוי. אולם, לצד אלה נמסר כי הנאשם יכול להיתרם מהמשך השתתפותו בקבוצה, ואילו האחרון אכן הביע מוכנות להמשיך ולהעמיק את הטיפול. בנסיבות כגון אלה, על אף שהטיפול טרם הושלם - ובשים לב גם להערכתו של שירות המבחן, לפיה מהנאשם נשקף סיכון ברמה נמוכה להישנות התנהגות עוברת חוק בעלת אופי אלים במערכת היחסים הזוגית - סבורתני כי ניתן לומר כבר בשלב הזה כי למצער, קיים סיכוי של ממש כי הנאשם ישתקם באופן מלא בעתיד, וזאת גם לנוכח כך שהנאשם ימשיך השתתפותו בהליכים הטיפוליים הנדרשים במסגרת צו המבחן שיושת עליו.

דוק, לא בכדי בית המשפט בוחר לבכר במקרה הנדון את שיקול השיקום. שכן, הליך שיקום מוצלח אף מקבל משנה תוקף עת עסקינן במי שביצע עבירות אלימות כנגד זוגתו, ולא כל שכן מקום בו הוא עתיד לשוב להתגורר עימה, כמו במקרה הנדון. שכן, בנסיבות כגון אלה, הנאשם והמתלוננת צפויים להמשיך ולהיות במערכת יחסים הדוקה ו"בחיכוך" מתמיד זה בזה, ומכאן החשיבות הרבה לשיקומו של הראשון, שיקום אשר יהיה בו כדי ליתן מענה ולאייין את הגורמים אשר היוו זרז להתפרצות התנהגותו האלימה. לדידי, העדפתם של שיקולי ענישה כגון גמול והרתעה, יסכלו במקרה דנן

את מאמצי השיקום של הנאשם, ובכך, הלכה למעשה, יהיה כדי לפגוע הן באינטרס של המתלוננת עצמה והן באינטרס הציבורי בכללותו (ראו והשוו לדבריו של בית המשפט המחוזי בתפ"ח (מחוזי תל אביב יפו) 1040/05 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (19.09.2006)).

17. שנית, ואף שדי היה באמור עד כה כדי לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם, יש להעניק משקל בעניין הנדון גם לגילו של הנאשם ולמצבו הבריאותי (ראו מסמך רפואי שהוגש בעניינו - סומן נ/1). אכן, ומבלי להקל ראש בדבר, מצבו הרפואי של הנאשם אמנם אינו שפיר, אך גם אין המדובר במי שלוקה חלילה במחלה קשה או שריו במצב סופני. מה גם, שממילא מצב רפואי של נאשם, רעוע ככל שיהיה, וגילו אינם מהווים "חיסיון" מפני השתת עונש מאסר בפועל ואף לא ניתן להתעלם מכך שבמקרה הנדון, מצבו הבריאותי לא מנע הימנו לבצע את העבירות המיוחסות לו.

ועדיין, לצד כל האמור, על בית המשפט לשקול נסיבה זו בכובד ראש ולאזנה אל מול יתר הנסיבות והשיקולים. שכן, יש לזכור כי השתת עונש מאסר על עבריין בריא וצעיר בגילו אינו שקול להשתת עונש מאסר על אדם בגיל מבוגר הלוקה בבריאותו ושייתכן כי יזדקק להליך ניתוחי, כמו הנאשם שבפניי (ראו והשוו, למשל: ע"פ 7453/09 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (16.03.2011); וע"פ 5669/14 **אורי לופוליאנסקי נ' מדינת ישראל**, (29.12.2015)). בשים לב לאלה, נדמה שלא בכדי נקבע בפסיקה שאזכרה לעיל כי בית המשפט רשאי לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם בשל מצב בריאותי רעוע של הנאשם, וזאת אף בהיעדר שיקולי שיקום (שכאמור, ממילא קיימים בעניינו של הנאשם שבפניי).

18. בכל אלה - ובייחוד בשים לב להליכי השיקום המקימים במקרה הנדון סיכוי של ממש לשיקומו של הנאשם - יש כאמור, כדי להביא את בית המשפט למסקנה לפיה יהיה זה נכון לגזור על הנאשם עונש החורג לקולא ממתחם הענישה אשר נקבע בעניינו. בנוסף, ואף שבהם כשלעצמם לא היה די כדי להביא לחריגה האמורה, מצאתי כי מתקיימים בעניינו של הנאשם שיקולים נוספים שעל בית המשפט לזקוף לזכותו של האחרון.

19. כך, בנוסף להמלצתו של שירות המבחן, נתתי דעתי לעובדה כי עברו הפלילי של הנאשם איננו מכביד כל עיקר, ולכך שהוא נעדר הרשעות קודמות מתחום האלימות (ראו גיליון הרישום הפלילי - סומן ת/2). לא זו אף זו, אלא שכאן יש לתת את הדעת גם לעובדה שהמדובר במעידה חד פעמית של הנאשם, מעידה ראשונה ב- 41 שנות נישואיו למתלוננת. בנוסף, בית המשפט נותן דעתו לעובדה שהנאשם הודה במיוחס לו ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף חשוב מכך, ייתר את הצורך בהעדתן של המתלוננת ובתו בבית המשפט. מה גם, שלהתרשמותי הבלתי אמצעית מדבריו של הנאשם, ולאור האמור בתסקיר שירות המבחן, שוכנעתי כי הודאה זו משקפת קבלת אחריות מלאה וחרטה כנה על המעשים. כן ניכר בדבריו של הנאשם כי הוא הפנים היטב את חומרת מעשיו, וכי הוא מביע עליהם צער מעומק ליבו. בנוסף לאלה, אף לא ניתן להתעלם מהעובדה שהנאשם היה עצור מאחורי סורג ובריח במשך למעלה מחודש ימים ובמשך תקופה ארוכה נוספת היה משוחרר תחת תנאים מגבילים. ברי כי המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם כמו שירות המבחן, גם בית המשפט סבור כי היה בכך כדי להרתיע מפני ביצוע עבירות נוספות, ואף ייתכן שניתן לשקול את הדברים במסגרת הנסיבה הקבועה בסעיף 40א(3) לחוק העונשין. עוד במסגרת זו, בית המשפט שוקל את הנזק שעלול להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, וזאת בשים לב, בין היתר, לגילו ולמצבו הרפואי.

20. בנוסף לאלה, אף מצאתי להעניק משקל לעמדתה של המתלוננת בתיק (ולעמדה של בתו של הנאשם), כפי שזו הובאה בתסקיר שירות המבחן והובעה על ידה בבית המשפט, עת ביקשה להקל בעונשו של הנאשם, תוך שמסרה כי היא מעוניינת לשוב ולהתגרר עימו. כמובן שהאינטרס של המתלוננת איננו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא קורבן העבירה והיא זו שמצויה בסיכון במישור החברתי, המשפחתי והכלכלי (ראו והשוו דבריו של כב' השופט א' אינפלד ת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל**, (17.06.2012)); כן ראו דבריו של בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי באר שבע)

2455-09-11 פלוראה נ' מדינת ישראל, (07.12.2011), שם צוין (בדעת רוב) כי "כאשר עסקינן בעבירות שנעברו בתוך משפחת הנאשם לעולם תעמוד בפנינו טובת המשפחה ובני המשפחה".

21. לבסוף, ייאמר כי בית המשפט אינו מקל ראש במעשיו החמורים של הנאשם ומביע מהם סלידה רבתי. יחד עם זאת, מצאתי כאמור ללכת לקראתו של הנאשם בזו הפעם ולבכר את שיקולי השיקום המתקיימים בעניינו על פני יתר שיקולי הענישה. כמו כן, בית המשפט מבקש לחזק את ידיו של הנאשם בהליך השיקום שאותו הוא עוד צפוי לעבור במסגרת צו המבחן שיושת עליו. אולם, אם חלילה הוא ישוב לסורו וינהג באלימות כלפי המתלוננת פעם נוספת, כי אז מן הראוי שידע שבית המשפט לא יגלה עוד סובלנות כלפיו.

22. עוד יצוין, כי על אף שלא התעלמתי מהעובדה ששירות המבחן לא המליץ להשית רכיב זה, מצאתי כי חומרת מעשיו של הנאשם צריכה למצוא את ביטויה בענישה וזאת באמצעות השתת צו של"צ (אם כי, היקפו יהיה מתון). כמו כן, בשים לב לכוונתם של בני הזוג להמשיך ולהתגרור תחת קורת גג אחת, לא מצאתי טעם להשית על הנאשם פיצוי.

23. מכל המקובץ לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. צו של"צ בהיקף של 80 שעות.

שירות המבחן יגבש עבור הנאשם תכנית של"צ ויגישה לבית המשפט תוך 30 יום מהיום. לאחר קבלת התכנית כאמור, אאשרה בלא צורך בקיום דיון נוסף.

הובהרה לנאשם חשיבות עמידתו בתנאי תכנית השל"צ וההשלכות שעלולות להיות לאי שיתוף פעולה מצדו עם שירות המבחן.

העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן.

ב. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות עמידתו בתנאי צו המבחן וההשלכות שעלולות להיות לאי שיתוף פעולה מצדו עם שירות המבחן.

ג. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. מאסר מותנה למשך 3 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.

ה. קנס בסך ₪ 750 או 7 ימי מאסר תמורתו.

הקנס יקוזז מסכום ההפקדה שהופקדה עבור הנאשם בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה והיתרה תושב לבנו של הנאשם, מר א א, ת"ז ....., ח-ן ....., סניף .... בנק ....., רובע ....., ע"ש א ו א א.

ככל שלא ניתן לקזז את סכום הקנס מסכום ההפקדה, הקנס ישולם ב- 3 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 60 יום.

ו. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך ₪ 10,000 שלא לעבור כל עבירת אלימות, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ח אלול תשע"ז, 19 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים דלעיל.

החלטה

על מנת ליתן למאשימה סיפק לבחון אם יש מקום להגיש ערעור על רכיב השל"צ ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הריני מורה על עיכוב ביצוע רכיב השל"צ בגזר הדין וזאת למשך 45 יום מהיום.

המאשימה תעשה ככל אשר לאל ידה על מנת להודיע, בתוך 14 יום, לב"כ הנאשם ולביהמ"ש האם בכוונתה להגיש ערעור על רכיב השל"צ.

**ניתנה והודעה היום כ"ח אלול תשע"ז, 19/09/2017
במעמד הנוכחים.**

**ד"ר נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיאה**